

És ezzel kijött a fürdőből.

Jelentik a királynak, hogy így és így: kemencén aludt és a fürdőben olyan hideg van, mintha egész télen nem fűtöttek volna. Elszomorodott a király: mit tegyen? Gondolkozott, törte a fejét...

– No – mondja –, ha reggelre egy sereg katonát szerez nekem, hozzáadom a lányomat, de ha nem: a kardom a fejét veszi.

Magában pedig így ravaszkodott: „Már hol szerezhetne ez a bolond paraszt egy sereg katonát? Én király vagyok, de jómagamnak is nehezen megy!...”

Ki is adta nyomban a parancsot.

Messzehalló kihallgatott mindent és elmondta a bolondnak, az megint csak könnyeit hullatta:

– Mit tegyek, hova legyek? Hol szerezzek én annyi katonát?

Szalad is már a hajóra az embereihez:

– Segítsetek testvéreim! Nem egyszer mentettetek már ki a bajból, ne hagyjatok el most sem, mert akkor fejemet veszi a király!

– Ne sírj – mondja az, aki a fát vitte az úton –, majd én kisegítelek.

Jön a szolgál:

– Azt mondta a király, ha holnap reggelre előállítasz egy sereg katonát, tied a királylány keze!

– Jól van, meglesz! – mondja a bolond. – Csak mondd meg a királyodnak, ha még most sem adja ide a lányát, akkor háborút indítok ellene és erővel veszem el a királyleányt!

Éjjel a fahordó ember kivitte a bolondot egy mezőre és egy köteg fát is vitt magával. Kezdi dobálni a fadarabokat, hát uramfia: mindegyik fadarabból egy-egy katona nő ki! Össze is gyűlt egy óriási hadseregbe való. Felébred reggel a király – hallja, hogy zene szól az ablaka alatt. Kérdi a szolgától:

– Micsoda zeneszó ez ilyen kora reggel?

– Az a legény egrecírozta a katonáit, aki az aranyhajón érkezett – mondják neki.

Látja a király, hogy most már végképp semmit sem tehet, magához parancsolta a fiút.

Jön az inas, jelenti a bolondnak, hogy a király hívhatja. A bolond ekkorra olyan szép szál daliává változott, hogy alig lehetett ráismerni: a ruhája ragyogott, a sisakja aranyból volt. A királyi palotához vezetve seregét, ő haladt az élen, fényes szőrű paripáján, utána pedig a tisztjei. Amint a palotához érkeztek, kiadta a parancsot:

– Állj!

Megállt a sereg szép, egyenes sorokban. A fiú felment a palotába; a király megölelte és megcsókolta:

– Ülj le, drága vőm!

Bejött a királylány is; amint meglátta a legényt, csakúgy ragyogott a szeme örömeiben, hogy ilyen deli vitéz lesz a férje.

Csaptak is hétországba szóló lakodalmat és még most is élnek, ha meg nem haltak.

Babér király

román népmese

Volt egyszer egy király meg egy királyné, mindketten szépek és fiatalok voltak, de nem született gyermekük.

Egy napon egy vastagajkú szerezcsen ment a királyhoz és így szólt hozzá:

– Sokáig éljen királyi fenséged! Hallottam, hogy a királynénak nem akar gyermeke lenni és gyógyfüveket hoztam, ezeket ha megissza, megterhesedik.

A király elvette a gyógyfüveket a szerezcsentől, és megparancsolta, hogy adjanak neki fejedelmi lovat meg egy rend aranygúnyát, ami olyan szép volt, hogy az ember szeme káprázott tőle; aztán magához hívatta a királynét és odaadta neki a gyógyfüveket, hogy főzze meg és igya meg. A királyné előhívatta a szakácsnét, hogy megfőzesse, de nem mondta meg, hogy azok mire jók. A szakácsné, nem tudva, hogy milyen erejük van, megkóstolta, aztán odavitte a királynénak, hogy igya meg. Nem telt bele sok idő és a királyné is, a szakácsné is megterhesedett. Amikor pedig eljött annak az ideje, mindkettejüknek született egy-egy úrficskája, de olyan szépek voltak, hogy a világon nem volt azokhoz fogható, és elnevezték az egyiket Babérnak, a másikat Áfonyának.

Egyszer aztán a király csatába indult és a fiát hagyva maga helyett, egy csomó kulcsot adott a kezébe és így szólt hozzá:

– Fiam, minden szobába, amelyik ezekkel a kulcsokkal nyílik, bemehetsz, de abba a szobába, mely az aranykulcsra nyílik, be ne tedd a lábad, mert akkor nem jól jársz.

Amikor a király eltávozott a városból, a fia bement minden szobába, és rengeteg sok szép drágakövet látott, de egyik sem tetszett neki ezek közül; a végén eljutott ahhoz a szobához is, mely az aranykulcsra nyílt, kicsit álldogált az ajtó előtt, az apjától kapott parancsra gondolt, de a kíváncsiság hatalmába kerítette. Belépett és egy messzelátó üveget pillantott meg; belenézett és egy csupa aranyból való palotát látott, hogy a napra lehetett nézni, de arra nem.

*És azt is meglátta,
Hogy a palotába
Kiralina sétál.
Szép kerti virágszál,
Gyengébb a harmatnál.*

Jó sokáig elnézegette, aztán a messzelátó üveget visszatette a helyére, és könnyes szemmel kiment a szobából.

Nem telt belé sok idő és a király győztesen visszatért a csatából, de ahelyett, hogy a fia eléje menne és örömmel fogadná, csak a királyné ment és azt mondotta, hogy a fia beteg. A király hamarosan rájött, hogy honnan ered a betegsége, és elhívatta a világ minden orvosát és orvosló asszonyát, de mindegyik azt mondotta, hogy amíg nem adják feleségül a fiához Kiralina királykisasszonyt, addig nem gyógyul meg. A király nyakra-főre szalasztotta a küldöncöket Kiralina királykisasszonyhoz, de lehetetlen volt a dolog, mivel az apja nem akarta férjhez adni.

Amikor a királyfi meghallotta ezt, elhatározta, hogy ő maga megy el és megkéri az apjától. Elmondta hát az ő jó barátjának; aztán egy szép napon elindultak mindketten és nyomtalanul eltűntek. Olyan hosszú ideig mentek, mint nyárban a nap és estére elérkeztek a Fergeteg anyjához. Kopogtattak az ajtón és egy összetöpörödött vénasszony jött ki eléjük, s azt kérdezte, hogy mit keresnek. Azt felelték, hogy szállást kérnek tőle holnapig, és mondja meg nekik, melyik úton kell elindulniok, hogy a Kiralina királykisasszony országába érjenek.

A vénasszony szánakozva nézett rájuk és így szólt:

– Szívesen házamba fogadnának, de attól tartok, hogy hazajön a fiam és jéggé fagyaszt benneteket; menjetek inkább az én hűgomhoz, mert ő szállást adhat nektek és az utat is megmutatja Kiralina királykisasszonyhoz.

A királyfi továbbment, és elérkeztek a szélvihar anyjához; onnan is továbbmentek és elérkeztek a Tavaszi-szél anyjához. Kopogtattak az ajtón, és egy szép fiatal, karcsú asszony lépett ki. Az asszony mihelyt megpillantotta a királyfit, így szólt hozzá:

– Kedves Tündérkirályfi, jól tudom, azért indultál el, hogy megkeresd Kiralina királykisasszonyt, és hogy feleségül vedd; de csak az én fiam segítségével juthatsz el az ő országába. Maradjatok itt, de jól el kell rejtselek titeket, mert mihelyt megérezné a fiam, hogy más világból való emberek vannak nálam, megölne benneteket.

Amint ezt kimondta, csattintott háromszor a tenyerével és a kemence mögül nyomban előröppent egy gyémántcsőrű, smaragdkő-szemű aranymadár, mindkettejüket a szárnya alá dugta, aztán ismét visszarepült a kemencére.

Nem telt bele sok idő és lány szellősüség hallatszott, mely rózsa és rozsmalint illatot hozott magával; az ajtó magától kinyílt és egy szép, hosszú aranyhajú, ezüstszárnyú legény lépett be rajta, mindenféle virágokkal és füvekkel körülfont bottal a kezében. Amint belépett, így szólt az anyjához:

– Édesanyám, más világból való emberszagot érzek!

– Érezhetsz, fiam, de itt nincs mit keresnie más világból való embernek.

A Szél megnyugodott és asztalhoz ült, amikor aztán megett egy támogat édes öztejet és egy márványkupából ibolyavizet ivott hozzá, mesélgetni kezdett.

Az édesanyja, amint jókedvében látta, így szólt hozzá:

– Kedves fiam, mondd meg nekem, hol van Kiralina királykisasszony országa és miképpen vehetné őt valaki feleségül?

– Nehéz dolgokat kérdezett édesanyám, de ám hadd legyen. Kiralina királykisasszony országa tíz esztendei járőföldre van tőlünk, de ezt egy szempillantás alatt megteheti az, aki elmegy a fekete erdőbe, oda a kátránypatak mellé, amely az égig hányja fel a követ és a tüzet, és a ki megnyergeli a gonosz tündére csutkóját⁸, mert csak azzal mehet át a patakon; aki pedig hallja és valakinek elmondja, váljék kővé térdig. Amikor aztán elér abba az országba, egy aranyszarvast kell csinálnia, hogy abba belebúj-jék, mert csak így juthat be a királylány szobájába, hogy ellopja; aki pedig hallja és valakinek elmondja, váljék kővé derékig. Amikor feleségül veszi, a Fergeteg anyja irigységből egy zsidót fog odaküldeni holmi szép és pókhálónál is vékonyabb ingekkel; Kiralina királykisasszony ingeket fog vásárolni tőle, és

⁸ A *csutkó* vagy a dramatizált formában használt, könnyeben érthető *csitkó* szó jelentése: csikó.

ha nem áztatja meg gerlice-könnyével, mihelyt magára veszi, meg fog halni bennük; aki pedig hallja és valakinek elmondja, váljék kővé egész merőben.

Mialatt a Szél ezeket elmondotta, a királyfi elszenderedett, de a szakácsné fia ébren maradt és mindent hallott.

Másnap, amikor elment a Szél hazuról, a királyfi megkérdezte a Szél anyjától, hogy mondott-e valamit a fia; de az asszony attól tartva, hogy kővé talál válni, azt felelte, hogy nem tudott meg semmit.

Ekkor a szakácsné fia meg a királyfi továbbindult, és olyan hosszú ideig mentek, mint nyárban a nap; alkonyat felé pedig nagy zajt és szörnyű süvöltést hallottak; aztán megpillantottak egy nagy, égő kátrányból való patakot, mely az ég tetejéig dobálta fel a köveket. A királyfi megijedt, de a szakácsné fia azt mondta neki:

– Ne félj semmit, gyere csak ebbe az erdőbe velem és tedd azt, amit én mondom.

Az erdő közepére érve megpillantották a gonosz tündérek csutkóját; mindketten felültek reá lovagolni, és amikor háromszor egymás után megsarkantyúzták, tizenkét tüzes ló által húzott kocsivá változott és egy szempillantás alatt felszálltak a szélvészre, és a Kiralina királykisasszony palotájának kapuja előtt ereszkedtek le. Amikor aztán leszálltak róla, a kocsi ismét tuskóvá változott és ők ott maradtak egy zafirkóból épült palota előtt, melynek a kapui ciprusfából voltak, az egyik ablakban pedig ott állott Kiralina királykisasszony, gyöngyökkel kivarrt arany ruhában.

Amint Kiralina királykisasszony meglátta a királyfit, olyan nagy szerelemre lobbant iránta, hogy súlyos beteg lett belé, és a végórája felé közeledett.

Mit meg nem tett a szerencsétlen király, hogy megmentse! De minden hiábavaló maradt! Végére is odament egy vén javasasszony és így szólt:

– Felséges királyom, sokáig éltesse az Isten! Ha azt akarja, hogy felséged leánya meggyógyuljon, kerítse meg azt a szarvast, mely úgy énekel, mint a madár, és hozassa a palotájába csak három napra, s meglátja, hogy helyrejö a leánya.

A király kikiáltatta az egész országban, három nap múlva aztán a szakácsné fia rácsapott a csutkóra, és az egy szép aranyszarvassá változott. Akkor belébújtatta a királyfit és a palota elé vitte.

Amint a király meglátta a szarvast, lement és megkérdezte a szakácsné fiát, hogy eladja-e.

– Nem adom el, hanem csak bérbe adom – felelete fennhéjázva a szakácsné fia.

– Jól van hát, mennyiért adod bérbe nekem, csupán három napra?

– Ezer aranyért.

Megkötötték az egyességet, a király fogta a szarvast és bevitte Kiralina királykisasszony szobájába, aztán dolga után látott.

A szarvas, mihelyt csak Kiralina királykisasszonnyal találta magát, énekelni kezdett egy szerelmes éneket, hogy még a fák és kövek is sírtak belé. Kiralina királykisasszony elaludt, a királyfi pedig kijött a szarvasból és homlokon csókolta, aztán ismét visszabújt a szarvasba.

Másnap Kiralina királykisasszony azt mondta az udvarhölgyeinek, hogy kétszer egymás után olyan álmodt látott, hogy egy szép ifjú megcsókolta. Ekkor ez egyik tudósabb udvarhölgy azt mondta, Kiralina királykisasszonynak, hogy máskor, mihelyt a szarvas énekelni kezd, tegye magát, mintha aludnék, és amikor úgy érzi, hogy valaki megcsókolja, fogja meg.

Mihelyt beállott az éjszaka, a szarvas énekelni kezdett egy szomorú dalt. Kiralina királykisasszony úgy tett, mintha aludnék; és amikor a Tündérr királyfi, hogy megcsókolja, átölelte és azt mondta neki:

– Most aztán nem menekülsz többé, mert rég vártam, hogy az enyém légy.

Turbékoltak ketten, mint a galambok, míg csak virradni nem kezdett; akkor Tündérr királyfi visszabújt a szarvasba. Dél tájban jött a király a szakácsné fiával, hogy visszaadja neki a szarvast. Kiralina királykisasszony sírni kezdett és semmiképpen sem akart megválni a szarvastól; a szakácsné fia meg hal-kan így szólt hozzá:

– Kérd meg a királyt, engedjen el, hogy a szarvast kísérd ki a városból, ott vár minket egy kocsi tizenkét tüzes lóval, arra felülünk mindnyájan és elmegyünk Tündérr királyfinak, a te kedvesednek az országába.

Kiralina királykisasszony engedélyt kért és kapott is és nagy kísérettel kikísérte a szarvast a városból. Akkor Áfonya háromszor a szügyére vágott a szarvasnak, és az nyomban tizenkét tüzes ló által húzott kocsivá változott; aztán egyik kezével megfogta Kiralina királykisasszonyt, a másikkal pedig Babért, felugrottak és eltűntek szem elől. És miután olyan hosszú ideig mentek, mint nyárban a nap, ha a mese nem mondaná, az ember maga is kitalálná, kijutottak a másik világra és a maguk országába értek.

A király mihelyt megtudta a fia érkezését, nagy sereggel eléje sietett; aztán megházasította Kiralina királykisasszonnyal, és fejedelmi lakomát csaptak, amely három nap és három éjjel tartott.

(...)

Egy szép napon Kiralina a palota ablakában ült és lenézett az útra, hát íme egy ingeket áruló zsidó. Kiralina királykisasszony felhívta és vett tőle két inget, melyek a pókhálónál is vékonyabbak voltak, és

az egyiket magára öltötte. Nem telt bele sok idő, és Kiralina királykisasszony olyan nehéz betegségbe esett, hogy már a halál árnyékába járt.

Áfonya megtudta, hogy milyen beteg a királyné és éjfélkor bement abba a szobába, ahol aludt; megöntözte gerlice-könnyével, aztán eltávozott. De az ajtón álló örök Babér királyhoz siettek és bevádolták Áfonyát, hogy látták, amint megcsókolja a királynét.

A király ennek hallatára, haragra lobbant és kiadta a parancsot, hogy vegyék fejét Áfonyának; amikor azonban a vesztőhelyre értek, így szólt Áfonya a királyhoz:

– Sokáig éltesen az Isten, felséges királyom! Az irántad való barátságomra és szeretetemre kérek, hívd össze országod minden bojárját, mert valami nagy komoly dolgot kell előttük elmondanom, aztán parancsolhatsz, hogy levágják a fejem.

A király gyűlésbe rendelte a királyi tanácsot, Kiralina királynét is odaparancsolta, aztán eléjük vitette Áfonyát és így szólt hozzá:

– Mondd el, te istentelen, amit el akarsz mondani!

Ekkor Áfonya elkezdte:

– Volt egyszer egy királyfi, aki beleszeretett egy másik világból való királyleányba. És mivel nem tudott nála nélkül élni, elindult az ő hű barátjával, hogy vagy megtalálja, vagy elpusztítja magát, a pusztában. Miután szélteben-hosszában bejárták a világot, elérkeztek a Fergeteg anyjához, aki tovább küldte őket a Tavaszi-szél anyjához, aki aztán szállást adott nekik, és megígérte, hogy megkérdezi a fiát. Szavának is állott, mert amint a fia hazament, megkérdezte, és a Szél ezeket mondotta: „Kiralina királykisasszony országa tíz esztendei járásnyira van tőlünk, de ezt egy szempillantás alatt megteheti az, aki elmegy a fekete erdőbe, oda a kátránypatak mellé, amely az évig hányja fel a követ és a tüzet, ahol aztán megtalálja a gonosz tündérek csutkóját, és azt megnyergeli, hogy átmenjen vele a patakon. Amikor elér abba az országba, a csutkóból egy aranszarvat kell csinálnia, hogy abba belebújjék, mert csak így juthat be a királylány szobájába, hogy ellophassa. Amikor feleségül veszi, a Fergeteg húga egy zsidót fog odaküldeni holmi szép és pókhálónál is vékonyabb ingekkel, és ha azokat nem tudja gerlice-könnyével megáztatni, mihelyt magára veszi, három nap múlva meg fog halni.” Amikor a Szél mindezeket elmondotta az anyjának, megesküdött, hogy ha elmondaja valakinek, amit hallott, tetőtől talpig váljék kővé. Másnap a királyfi megkérdezte a Szél anyjától, hogy megtudott-e valamit a fia révén, de az asszony attól tartva, hogy kővé talál válni, azt mondta neki, hogy semmit sem tudott meg. De a királyfi hűséges barátja nem aludt azon az éjen, és mindent hallott. Így aztán, anélkül, hogy a királyfinak elmondotta volna ezt a titkát, elment vele együtt a fekete erdőbe, megnyergelte a csutkót és átalvitte a patakon.

Amikor befejezte Áfonya a szavait, kővé vált térdig. A tanácsbeli bojárok megrémültek ennek láttára. Áfonya megint mondani kezdte:

– Amikor elért a Kiralina királykisasszony palotájához, a hűséges barát háromszor rácsapott a csutkóra, ez pedig aranszarvassá változott és belebújtatta a királyfit, aki e cselfogás által ismeretségbe jutott a leánnyal és elrabolta.

Amint Áfonya ezeket a szavakat kiszólokta, kővé vált derékig.

A király meg a királyné sírva fakadt Áfonya ártatlansága láttán, és arra kérték, hogy ne mondja tovább a történetet. De ő nem úgy akarta és továbbfolytatta, mondván:

– Amikor a király megtartotta az esküvőjét Kiralinával, nem telt belé sok idő és a királyné két inget vett egy zsidótól, az egyiket magára öltötte, és tüstént nehéz betegségbe esett. Áfonya tudta, hogy mitől kapta a betegséget, bement hát éjfélkora királynéhez, aluva találta és megöntözte gerlice-könnyével és megmentette a haláltól.

Amint befejezte Áfonya ezt az elbeszélést, kővé vált tetőtől talpig; Babér király pedig Kiralina királynéval együtt három nap és három éjjel egyfolytában sírt; aztán fogták az ő jötevőjük kővé vált testét, és szobájukba helyezték, hogy mindig megemlékezzenek róla.

Sokáig éltek még ezután és született egy fiúk.

Egy reggel Babér király bement a királyné palotájába és elmondta neki, hogy egy fehér ruhába öltözött asszonnyal álmódott, aki azt mondta neki, hogy ha életre akarja kelteni a kővé vált hűséges barátját, ölje meg a fiát és kenje be vérével a követ. A királyné azt mondta, hogy ő is éppen ilyen álmot látott. Beleegyeztek hát mind a ketten, megölték a fiúkat, megöntözték vérével a követ és Áfonya megmozdult, majd egészen életre kelt és így szólt:

– Jaj, Istenem! Be nagyot aludtam!

– Hej, hej, testvér! – válaszolta a király – Még nagyobb aludtál volna, ha nem öljük meg a fiunkat, hogy vérével megöntözzünk.

Ekkor Áfonya késsel megvágta az egyik ujját, és vérét a gyermekre csepegtette, aki ettől egy szempillantás alatt életre kelt. A király pedig örömeiben elrendelte, hogy az egész országban nagy vigasságot csapjanak.

Én meg nyeregbe kaptam

A pap meg a kántor

lengyel népmese⁹

Volt egyszer egy faluban egy pap meg egy kántor, és a kántor sírásó is volt egy személyben. Ennek a papnak mindig elveszett mindene. Egyszer egy nagyon szép disznaja is eltűnt. Nem tudta, ki lop el tőle mindent; utána akart járni, ezért azt mondta a gazdaasszonyának:

– Beültetek egy ládába, és kivitetlek a kántorhoz, s azt mondom neki, hogy elutazom veled a rokonaimhoz.

S csakugyan, hívatja a pap a kántort, és így szól hozzá:

– Kedves kántor uram, elutazott a gazdaasszonyom, és én is elutazom; magára bíznom a ládámat, teli drágasággal.

Be is pakolta gazdasszonyát a ládába, tett melléje kolbászt és mindenféle finomságot, s ott állt a láda a kántornál.

A kántor legénye reggel kihajtja a marhát a rétre; a kántorné szel neki kenyeret, de a legény hozzávalót is kér.

– Nem tudok mit adni – mondja a kántorné.

– Hogyne tudna – feleli a legény –, hisz levágták a pap disznáját.

Megszólalt erre a gazdasszony a ládában:

– Megvagy!

A kántorné megijedt, szaladt ijedtében a kántorhoz, és elmesélte a dolgot. A kántor kinyitotta a ládát, megölte a gazdasszonyt, s a szájába dugta a kolbászt, mintha megfulladt volna.

Megérkezik a pap, hazaviteti a ládát: kinyitja, hát ott ül a gazdasszony, szájában a kolbásszal, megfulladva. Dühösen kiáltotta:

– Ej, te szörnyeteg! Annyit ettél, hogy megfulladtál.

A pap bánatában magához hívatta a kántort, elmondta neki a dolgot töviről, hegyire, s kérte, ígért neki fűt-fát, csak temesse el a gazdasszonyt, úgy, hogy senki se tudjon róla. A kántor azt mondta, jól van.

Azután hajnalban beültette a gazdasszonyt az árnyékszékbe. A pap kiment reggel az árnyékszékbe, hát ott ül a gazdasszonya. Megijedt rendesen,

hívta a kántort, hogy temesse el még egyszer, mert följár kísérteni, s ott ül az árnyékszékben; kérte, hányjon rá jó sok földet, s még többet is ígért érte, csak tüntesse el a kántor szem elől.

A kántor pedig megörült, elment, fogta a gazdasszonyt, és kiment vele a temetőbe.

Épp ássa az árkot, hát arra megy a komája, a temetőn át, vállán egy lopott birkával. Mikor látta, hogy valami mozog ottan, megijedt, ledobta a birkát és elmenekült. A kántor meg hazavitte a birkát, s a gazdasszonyt tette a helyére.

Azt mondja a komája a feleségének:

– Gyere, hozzuk haza a birkát, mert ahogy a temetőn át hoztam, valami mozgott a sírok közt, megijedtem, ledobtam a birkát és elmenekültem.

EI is ment, vállára kapta a gazdasszonyt a birka helyett, hazavitte, és így szólt a feleségéhez:

– Főzd meg nekem ebédre!

Azzal elment dolgozni.

A felesége fölment a padlásra a birkáért... Mikor meglátta a gazdasszonyt, úgy megijedt, hogy leesett a padlásról, majd belebetegedett. Szaladt ki az emberéhez a határba, s elmesélt neki mindent. Az megrémült szörnyű mód, nem is dolgozott délután semmit, hanem elment a kántorhoz, s kérlelni kezdte, még egy tehenet is ígért neki, csak temesse el a ténsasszonyt.

Az egyik gazdának meg nagyon szép káposztája volt. Fogta a kántor a gazdasszonyt, felöltöztette, lazsnakot kötött a hátára, kapát nyomott a kezébe, s beültette a káposztásba, mintha káposztát szedne. A gazda kiment éjszaka, látta, hogy valaki szedi a káposztáját, fogott egy karót, és fejbe vágta a gazdasszonyt. Az nyomban elvágódott. Megijedt a gazda, hogy megölte a pap gazdasszonyát; elszaladt a kántorhoz, s egy borjas tehenet ígért neki, csak temesse el a gazdasszonyt, mert ilyen baj esett vele: a káposztáját dézsmálta, ő nem tudta, ki az, és megölte.

Csak akkor temette el végre a kántor a gazdasszonyt, s így meggazdagodott szépen.

Hogyan talált menyasszonyt az egér?

etiópiai mese

Valamikor réges-régen született egy szépséges szép fehér egérfiú. Amikor cseperedni kezdett, csodájára jártak az atyafiai meg az ismerősei: olyan

kedves volt a pofácskája, olyan kecsesek a mozdulatai, olyan patyolatfehér a bundája.

⁹ Az Elcserélt asszonyok című kötetből.